

Arrest

nr. 98 413 van 6 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen :

X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 3 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 7 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 4 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. STEYVERS en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juni 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 12 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd verworpen op 27 januari 2011 bij arrest nr. X.

Op 17 juni 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onvankelijk verklaard op 9 september 2010.

Op 24 februari 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 27 april 2011.

Op 7 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 09.09.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K, R. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 04.06.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico in houdt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : maatschappelijke integratie) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen,

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

“Doordat verwerende partij voorafgaand de bestreden beslissing geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken aan verzoekster heeft verleend;

EERSTE ONDERDEEL

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd “dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttig» d.w.z. met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen” of “dat er toch voor gezorgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt”

Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat:

“dat ... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer hij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht”

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee:

“dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken of nog “dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld

De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing.

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens:

“dat de verwerende partij verplicht was verzoeker in de gelegenheid te stellen haar zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde” of «que ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation s'il n'a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur lesquelles l' autorité compétente va fonder son appréciation”

In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: ‘Tje tenlasteleggingen moeten worden medegedeeld, om toe te laten daarover uitleg te geven en zich, na inzage van het volledige dossier) daarover te rechtvaardigen’. Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken.

Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen en inzage te geven in het dossier. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel

“dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen”¹ “dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen”¹.

De Raad van State stelt :

“De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken”.

De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke, nuttige, gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn... De bevoegde overheid, wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden”.

Het zorgvuldigheid beginsel dwingt de handelende overheden ertoe: “om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna met kennis van zaken - in geval van een volledig dossier - kunnen oordelen over het dossier”.

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand een beslissing te nemen inzage krijgen van het dossier zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.

In casu hebben verzoekers geen enkele inzage gekregen in het dossier van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze Dienst.

Dat verzoekers de stellingen van de adviserend geneesheer geenszins konden verifiëren en de verklaringen dewelke deze opneemt alzo niet kunnen betwisten. Verwerende partij bewijst nergens dat verzoekers inzage in het dossier gekregen hebben voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing;

Op geen enkel moment hebben verzoekers kans gehad om voorafgaand hun dossier in te kijken.

Nooit hebben verzoekers de mogelijkheid geboden gekregen geconfronteerd te worden met de stelling van de adviserend geneesheer in kwestie, noch met zijn verslag;

Voorts wensen verzoekers te wijzen op de volgende wetsbepalingen:

Art. 32 G.W. stelt: 'Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de tvgel bedoeld in art. 134' (eigen cursivering en benadrukking)

Art. 4 Wet 11 april 1994 stipuleert:

i(Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in de wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan hmeu hieromtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen " (eigen cursivering en benadrukking)

Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van de hoorrecht is geschonden;

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.»

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). In casu vragen verzoekers dat hen een voordeel wordt toegekend, met name de regularisatie van hun verblijfssituatie om medische redenen. De bestreden beslissing vloeit voort uit de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekers zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Het volstaat in casu dat verzoekers de gelegenheid hebben gekregen om hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen schriftelijk kon gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Verzoekers hebben de mogelijkheid gehad om hun relaas uiteen te zetten in hun aanvraag en hadden tevens de mogelijkheid om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat de hoorplicht zoals door hen uiteengezet geldt in hun geval en dat zij voorafgaand aan de bestreden beslissing inzage dienden te krijgen in het administratief dossier.

Waar verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, dient de Raad op te merken dat verzoekers nalaten aan te tonen dat hun situatie analoog is met de situatie van de personen die aanleiding gegeven heeft tot de door verzoekers aangehaalde rechtspraak. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden

genomen in het raam van de vreemdelingenwet. Het tegensprekelijk debat, waarop verzoekers alluderen, diende *in casu* dan ook niet plaats te vinden (cf. RvS 4 april 2007, nr. 169 748).

Het recht op raadpleging van een bestuursdocument zoals geregeld in artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende openbaarheid van bestuur en artikel 32 van de Grondwet veronderstelt een aanvraag tot raadpleging. De stukken met betrekking tot de door verweerder gebruikte informatiebronnen bevinden zich in het administratief dossier en verzoekers hadden, gebruik makend van hun inzagerecht de mogelijkheid kennis te nemen van de inhoud van deze informatie. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers op enig moment inzage gevraagd hebben in het administratief dossier of dat dit zou verhinderd geweest zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien laten verzoekers ook na aan te tonen welke gegevens hen hadden dienen te worden overgemaakt of op welke wijze dit een invloed zou kunnen hebben gehad op de motieven van de bestreden beslissing. Het verzoekschrift beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidsbeginsel doch verzoekers laten na *in concreto* aan te geven op welke wijze zij *in casu* benadeeld werden.

Tot slot wijst de Raad er op dat zowel de bestreden beslissing als het advies van arts-adviseur aan verzoekers ter kennis werden gebracht, zodat zij wel degelijk kennis hebben van de gegevens die aanleiding hebben gegeven tot het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de door hen aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

“Doordat verwerende partij oordeelt dat uit het voorgelegde dossier niet kan worden afgeleid worden dat K. R. zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en niet kan worden afgeleid dat K. R. lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar K. R. gewoonlijk verbleef;

Terwijl de motivatie afdoende dient te zijn;

Dat K. R. lijdt aan congenitale Myopathie van Duchenne, een spierziekte;

Dat de arts van verwerende partij stelt dat in België de ziekte geen goede prognose heeft en er geen speciale medicatie bestaat;

Dat nochtans een medicijn Prednisone bestaat in België hetwelk bij constante toediening een aanzienlijk vertraging van de sterfteleeftijd van kinderen met Duchenne tot gevolg heeft;

Dat verwerende partij deze mogelijkheid volledig naast zich gelaten heeft en derhalve geen onderzoek naar gevoerd is;

Dat verzoekers onder stuk 3 van hun bundel de documentatie m.b.t. Prednisone overleggen;

Dat verwerende partij dan ook ten onrechte besluit dat geen medicatie bestaat of zou zijn;

Dat verwerende partij al zeker niet heeft gecontroleerd of Prednisone verkrijgbaar is in Kosovo;

Dat de motivatie in de bestreden beslissing dan ook niet afdoende is;

Dat dan ook verwerende partij niet vermocht om de aanvraag als ongegrond te horen afwijzen;

Dat dit middel dan ook ernstig en gegrond is”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing heeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte

en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

In zijn advies stelt de arts-adviseur dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat de 12-jarige Roma jongen uit Kosovo in 2010 naar België is gekomen en dat de diagnose, congenitale myopathie van Duchenne (spierziekte) reeds in Kosovo was gesteld. Voorts gaat de arts-adviseur in op wat deze zeldzame spierziekte is, waarbij hij concludeert dat het een ongeneeslijke chronische, progressieve, fataal eindigende ziekte, gekenmerkt door verlamming en atrofie van de spieren van mond en keel is. Dit wordt niet tegengesproken door verzoekers. Aldus is de arts-adviseur zich terdege bewust van de ernst van de ziekte.

Voorts stelt de arts-adviseur vast dat uit de bijgevoegde attesten blijkt dat fysiotherapie werd voorgeschreven aan deze jongen. In die zin werd een onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid van de zorgen en opvolging in het land van herkomst. Vooreerst stelt de arts-adviseur vast dat het waarschijnlijk is dat de jongen reeds in Kosovo behandeld werd, daar de ziekte zich rond de leeftijd van twee jaar manifesteert en de jongen pas in 2010 naar België kwam. Hoe dan ook voert de arts-adviseur een verder onderzoek uit, waaruit blijkt dat pediatrische fysiotherapie behandelingen in Kosovo mogelijk zijn en dat er verschillende regionale ziekenhuizen gespecialiseerde hulp kunnen bieden, ook bij myopathiën. Deze gegevens worden niet betwist door verzoekers.

Verzoekers zijn het echter niet eens met de beoordeling van de arts-adviseur dat er geen specifiek geneesmiddel bestaat om myopathiën te behandelen. Ten dezen voegen zij voor het eerst bij hun verzoekschrift informatie toe over een geneesmiddel dat een positief effect zou hebben op de spierkracht bij kinderen met spierdystrofie

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat deze informatie pas voor het eerst aan verweerder kenbaar wordt gemaakt in beroep. Deze informatie was niet bekend aan de arts-adviseur, zodat het niet verwonderlijk is dat de arts-adviseur zich niet heeft uitgesproken over dit geneesmiddel, doch zich heeft beperkt tot de voorgestelde therapie. Op basis van de gegevens die aanwezig waren in het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat de arts-adviseur een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd en dat de motivering van de bestreden beslissing afdoende is.

Bovendien blijkt uit het stuk dat verzoekers voorleggen dat dit geneesmiddel de ziekte geenszins geneest. In dit document wordt ook aangegeven dat de ziekte niet te genezen is. In die zin is de conclusie van de arts-adviseur dat er geen specifiek geneesmiddel bestaat om myopathiën te behandelen correct.

Het document dat verzoekers nu voor het eerst aanbrengen, toont aan dat op basis van kortlopende trials was gebleken dat het effect van een prednisontherapie een positief effect had op de spierkracht. Uit ditzelfde document blijkt dat er onvoldoende duidelijkheid is over de effecten op lange termijn en over de vele bijwerkingen. Op grond daarvan werd in 1996 een negatief advies gegeven voor de behandeling met dit medicijn, doch uit de praktijk bleek dat het medicijn toch werd gebruikt ondanks het negatief advies. Om deze redenen werd er in Nederland een werkgroep opgericht op initiatief van de patiëntenvereniging Spierziekten Nederland om de voor- en nadelen te bestuderen van het gebruik van corticosteroïdegebruik bij Duchene spierdystrofie. Het voorliggende document betreft aldus een onderzoek. Zonder het effect van dit geneesmiddel in vraag te willen stellen, dient de Raad toch vast te stellen dat dit document geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing daar zoals eerder aangegeven er geen enkele indicatie terug te vinden was in de medische stukken die verzoekers hebben bijgebracht ter staving van hun aanvraag, dat de jongen *in casu* gebaat zou zijn met een behandeling door prednison. Het is aan verzoekers om hun medisch dossier aan te vullen met alle mogelijke nuttige inlichtingen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond, evenmin maken verzoekers met hun uiteenzetting een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU